

Jeg vil sige til hr. Villy Søvndal: Jeg har i dag ikke et sådant færdigt projekt eller program, som jeg kan lægge frem, men det er noget, som jeg synes, vi skal overveje. Det vil også give mulighed for, at vi kan lade de erfaringer, der er, og den inspiration, der er, spredes til andre.

Men jeg vil gerne understrege, at jeg ikke lægger op til nogle centrale mål for kvaliteten. Jeg vil tage udgangspunkt i serviceloven, som er en god lov, med respekt for, at kvaliteten udfolder sig i lokal dialog med forældre, personale og kommunen.

Villy Søvndal (SF):

Jeg takker for svaret. Der er måske et enkelt punkt, hvor jeg synes, socialministeren sådan med jysk tungemål underdriver en smule. Det er, når ministeren siger, at der ikke er eksempler på pral. Jeg synes nu, man møder en, lad mig så kalde det selvtilfredshed. Det er klart, det tror jeg i øvrigt enhver regering har, men jeg synes så i øvrigt, at det fremadrettede i ministerens svar var, at socialministeren gerne vil være med til nu at fokusere på kvaliteten. Og der lå vel en indrømmelse af, at den heftige udbygning i 1990'erne var sket på bekostning af kvaliteten.

Nu kom vi så til fase 2 og kunne tage fat på det. Dog skulle vi ikke forvente ens regler. Hvorfor nu det så sikkert, hr. minister? De steder, hvor vilkårene er dårligst personalenormeringsmæssigt, pladsmæssigt osv., er i de ordninger, der har færrest fællesregler, nemlig skolefritidsordningerne, mens de steder, hvor ordningerne fungerer bedst, er der, hvor der er flest fælles regler.

Jeg troede egentlig, at det var Venstre, der som parti var tilhænger af, at man ophævede enhver type af regelsæt til fordel for at lade anarkiet råde, om man så må sige, lokalt. Er det virkelig rigtigt, at det ikke er regeringens opfattelse, at vi også kan bruge centrale regler som en måde til at sikre bedre forhold på? Tror ministeren virkelig, at det her kan lade sig gøre ved kun talens brug og ved inspiration? Det tror jeg nemlig ikke på.

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen):

Ja, jeg er jo selvfølgelig glad for, at der er et godt håb om, at hr. Villy Søvndal og jeg kan tale sammen, forstå hinandens sprog med indgangsvinkel i den jyske måde med at underdri-

ve; det fremmer jo i hvert fald muligheden for, at vi kan nå hinanden.

Jeg vil gerne sige, at jeg ikke synes, man skal betragte det som en indrømmelse, men at der er forskellige faser i livet. Der er forskellige faser i politisk udvikling. Der er vel ikke noget at sige til, at i en situation, hvor alt for mange børn ventede på at få en plads, og mange forældre var i en dybt ulykkelig situation, da blev alle ressourcer sat ind på at skaffe plads til disse børn og dermed en bedre hverdag for disse forældre. Nu er vi tæt på, at det mål er opfyldt.

Så er det vel helt naturligt, at man har politisk ambition om at sige: Hvad er næste fase så? Det er bredt at tage en diskussion om kvaliteten. Og kvaliteten er mange forskellige ting, i hvert fald i min optik. Det er ikke kun, som nogle fokuserer på, kvadratmeter og sådan nogle ting. Jeg mener, det er en meget bredere diskussion om, hvad kvaliteten er i forhold til børns hverdag, som vi kender den i dag med udgangspunkt i det, der er realistisk, nemlig at de tilbringer en stor del af deres hverdag i offentlige pasningstilbud. En bredere diskussion omkring det synes jeg bestemt også er ønskelig.

Jeg er ikke nødvendigvis enig i, at der skal være ens regler. Jeg er enig i, at der skal lægges en bund, hvis jeg må bruge det udtryk, hvor vi som Folketing og som regering påtager os ansvar, men derudover er jeg som person meget tilhænger af det kommunale selvstyre, og at man en gang imellem løser problemerne forskelligt fra eksempelvis det sønderjyske til Frederiksberg, synes jeg som udgangspunkt ikke, at der er noget forkert i.

Det, vi nu altså prøver på at lægge op til, er, at det rum, de muligheder, som vi rent faktisk har, når det gælder daginstitutionstilbud til børn, skal vi bruge den tid til nu at sætte fokus på i forhold til kvaliteten. Og det var det, jeg gav til kende, at jeg vil sætte mig i spidsen for.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1990

10) Til socialministeren af:

Villy Søvndal (SF):

»Kan ministeren oplyse, i hvilket omfang den stigende økonomiske ulighed i en række europæiske lande skyldes nedskæringer i og stramninger af sociale sikringsordninger?«